

Sygn. akt V CNP 33/14

POSTANOWIENIE

Dnia 30 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie ze skargi P. S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w Ś.

z dnia 16 stycznia 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

w sprawie z powództwa P. S.

przeciwko S. O.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 grudnia 2014 r.,

odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądza od skarżącego na rzecz pozwanego 1217 (jeden tysiąc dwieście siedemnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą powoda P. S. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Ś. z dnia 16 stycznia 2014 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sprawa rozpatrywana jest z uwzględnieniem przepisów dotyczących skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia. Skarga ta jest szczególnym środkiem prawnym, służącym kontroli legalności zaskarżonego orzeczenia w związku z możliwością ubiegania się o przyznanie od Państwa odszkodowania za szkodę wyrządzoną wydaniem prawomocnego orzeczenia (art. 417¹ § 2 k.c.).

Istnieją pewne analogie między tą skargą a skargą kasacyjną, obie skargi są bowiem instrumentem kontroli legalności orzeczeń, jednakże nie są tożsame. Skarga, o której mowa w art. 424¹ k.p.c., wymaga oceny, że kwestionowane orzeczenie jest niezgodne z prawem. Natomiast skarga kasacyjna może wynikać tylko z zarzutu naruszenia prawa. Orzeczenie niezgodne z prawem - w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. w związku z art. 417¹ § 2 k.c. - to orzeczenie nie tylko naruszające prawo, ale takie, które jest sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami i z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć, albo zostało wydane w wyniku szczególnie rażąco błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest oczywiste i nie wymaga głębszej analizy prawniczej. Nie można uznać za niezgodne z prawem w rozumieniu art. 424¹ § 1 k.p.c. orzeczenia wydanego na podstawie jednej z możliwych do przyjęcia wykładni przepisu prawa.

Zgodnie z art. 424⁹ k.p.c., Sąd Najwyższy odmawia przyjęcia do rozpoznania skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia, jeżeli skarga jest oczywiście bezzasadna. Taka właśnie sytuacja zachodzi w sprawie. Wbrew zarzutom skarżącego nie można uznać, by Sąd drugiej instancji naruszył, i to w sposób oczywisty, rażący, przytoczone w skardze przepisy prawa materialnego i procesowego. Podniesione w skardze problemy sprowadzają się do naruszenia prawa w zakresie wykładni umowy stron, nierozpoznania sprawy

w granicach apelacji, wadliwego sporządzenia uzasadnienia wyroku, a także mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia sądowego i w tym zakresie nie można dopatrzeć się rażącego naruszenia prawa przez Sąd Okręgowy. Nie budzi też zasadniczych zastrzeżeń kwalifikacja uiszczonej przez powoda kwoty 25 tys. zł na rzecz pozwanego jako zadatku. W świetle dokonanych ustaleń faktycznych nie można uznać zasadności twierdzenia o rażącym, kwalifikowanym naruszeniu przytoczonych w skardze przepisów prawa materialnego ani procesowego.

Niezależnie od powyższego należy zwrócić uwagę, że szkodą, o jakiej mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. nie mogą być objęte koszty postępowania, na co trafnie wskazano w odpowiedzi na skargę.

Wobec oczywistej bezzasadności skargi orzeczono jak w sentencji na podstawie art. 424⁹ k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.